

תת"ע 7807/11/13 - מדינת ישראל נגד רבקה יצחקי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 7807-11-13 מדינת ישראל נ' רבקה יצחקי
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

רבקה יצחקי

הנאשמת ע"י ב"כ עו"ד יצחקי

הכרעת דין

כנגד הנאשמת נרשמה, ביום 10.7.13, הודעת תשלום קנס בגין ניסיון לעקיפה, בהתקרבה למעבר חציה להולכי רגל (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 47(ה)(3) לתקנות התעבורה.

הנאשמת כפרה באישום המיוחס לה וביום 30.1.14, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"ב אילן בליץ, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העידה הנאשמת בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 10.7.13, בסמוך לשעה 07:11, נהגה הנאשמת ברכב בהרצליה, בנתיב הימני ברחוב בן גוריון, מכיוון מדרום לכיוון צפון ובהגיעה בסמוך לצומת עם רחוב הבנים, נצפתה על ידי עד התביעה כאשר היא נוסעת במקביל למונית שנסעה אותה עת בנתיב השמאלי, אך במהירות גבוהה יותר, כך שהחלה בעקיפת המונית בסמוך למעבר החציה הדרומי בצומת ובהמשך, על מעבר החציה הצפוני.

העד הורה לנאשמת לעצור את הרכב ורשם מפיה את הדברים הבאים: "ראיתי שאין אף אחד במעבר החציה...עשה לי טובה, אני ממהרת לעבודה".

על פי גרסת הנאשמת, היא נהגה כאמור, אך בנתיב הנסיעה השמאלי ואילו המונית לצידה, נסעה במהירות איטית ביותר, זחלה, לא נסעה. הנאשמת טענה כי ראתה כי אין איש בסמוך למעבר החציה ובהמשך, טענה כי עקפה את

עמוד 1

המונית כ-15 מטרים לפני מעבר החציה. לגרסת הנאשמת, היא חלפה לצד המונית, אבל אין מדובר בעקיפה.

הנאשמת ביקשה להגיש תמונות של המקום, אך כיוון שהן לא הוצגו לעד במהלך פרשת התביעה ולא ניתן היה לזהות בהן את המקום, התנגדה ב"כ המאשימה להגשתן והתנגדות התקבלה.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשמת עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד ציין מקום עמידתו, המרחק ממעבר החצייה, תיאר אופן נסיעת המונית והנאשמת ואת מסלול העקיפה במלואו.

2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית. העד נחקר ואישר כי הנאשמת עצרה בסמוך אליו, לאחר שסימן לה לעצור, אך עמד על כך שנסעה מהר יותר מהמונית לצידה. העד הוסיף כי הנאשמת ביצעה למעשה עבירה נוספת, עקיפה מצד ימין, אך הוא בחר לרשום לה דו"ח על העבירה החמורה מבין השתיים.

3. גרסת הנאשמת, לעומת זאת, לא הייתה עקבית. בנוגע למונית, טענה תחילה כי אינה יודעת אם המונית נסעה בכלל ובהמשך, טענה כי המונית נסעה במהירות איטית ביותר. הנאשמת אישרה כי חלפה לצידה של המונית, אך טענה כי אין מדובר בעקיפה ובהמשך טענה כי בכלל השלימה את העקיפה כ-15 מטרים לפני מעבר החצייה. עוד טענה הנאשמת, כי נסעה בכלל בנתיב השמאלי כל העת. יש להדגיש כי העד לא נשאל כלל בחקירתו הנגדית על הטענות שהנאשמת נסעה בנתיב השמאלי ושהשלימה את העקיפה במרחק של כ-15 מטרים ממעבר החצייה.

4. תקנה 47 (ה) קובעת: "**נוהג רכב לא יעקוף, לא ינסה לעקוף ולא יסיט את רכבו שמאלה או ימינה כדי לעקוף רכב או בעל-חיים באחד מאלה:**

תק' תש

(3) הוא מתקרב אל מעבר חציה להולכי רגל המסומן על פני הכביש או על ידי תמרור המציין מקום מעבר חציה להולכי רגל, ועד שעבר את מקום מעבר החציה;

5. הנאשמת מודה למעשה כי חלפה על פני המונית, אך טוענת, כמפורט לעיל, טענות סותרות בנוגע לנסיבות בהן עשתה זאת. בישיבת ההקראה, טענה הנאשמת כי לא ניסתה לעקוף רכב, מימינה נסעה מונית באיטיות רבה ולא היו הולכי רגל. במהלך דיון ההוכחות, הודתה הנאשמת, כמפורט לעיל, כי חלפה על פני המונית, דהיינו, עקפה את המונית.

6. מלשון התקנה לעיל, עולה כי אין כל נפקות להימצאותם או אי הימצאותם של הולכי רגל בקרבת מעבר החצייה והאיסור לגבי עקיפה, או ניסיון עקיפה, הוא מוחלט.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשמת עברה עבירה כמיוחס לה בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ז אדר תשע"ד, 27 פברואר 2014, במעמד הצדדים